

ILIUSTRAVO
ANTANAS ŠAKALYS

VILNIUS 1970

SAULÉ.

IR VÉJAS

Kitąsyk gyveno toks žmogus su pačia ir turėjo tris dukteris. Kartą jis išėjo į laukus arti. Buvo šalta, apsiniaukę, tai žmogus sako:

— Kad pasirodytų saulė ir mane sušildytų,
aš duočiau vyriausią dukterį.

Tuoj pasirodė saulė ir ji sušildė. O vyriausia duktė tuosyk atneše jam pietų. Tėvas jai sako:

— Aš tave pažadėjau saulei.
— Gerai, tėveli. Kad pažadėjai — tekėsiu.
Saulė tuojo atėjo ir ją išsigabeno.
Suaręs lauką, pareina tas žmogus namo, pati ji klausia:

— O kur duktė?
— Išleidau už saulės.

Paskui žmogus nuvažiavo į girią malkų kirsti. Visą dieną krito, o kol vežimą susikrovė, taip sutemo, kad jis kirvio savo rankose nemato.

— Kad nors ménulis pašviestų, — sako žmogus, — tai atiduočiau jaunesnę dukterį.

Tuoj ménulis sušvito — viskas matyti kaip dieną. Ateina tuosyk pas tévą vidurinė duktė, grybus rinkus.

— Aš tave, vaikeli, pažadėjau ménuliui, — sako tévas.

— Gerai, tėveli. Kad pažadėjai — tekėsiu. Čia atėjo ménulis ir ją išsigabeno.

Parvažiuoja žmogus namo, klausia ji pati:

— O kur duktė, kad nepareina?
— Aš ją išleidau už ménulio.

Atėjo šienapiūtė. Tas žmogus piauna pievoj žolę. O jau karšta, kad dalgio negali rankose išlaikyti.

— Kad nors vėjas papūstų ir atvēsintų,—
sako žmogus,— aš jauniausią dukterį atiduo-
čiau.

Tuoj vėjas ėmė pūsti, pasidarė vésiau. Atei-
na tuosyk jauniausia duktė, atneša pietų. Sako
jai tévas:

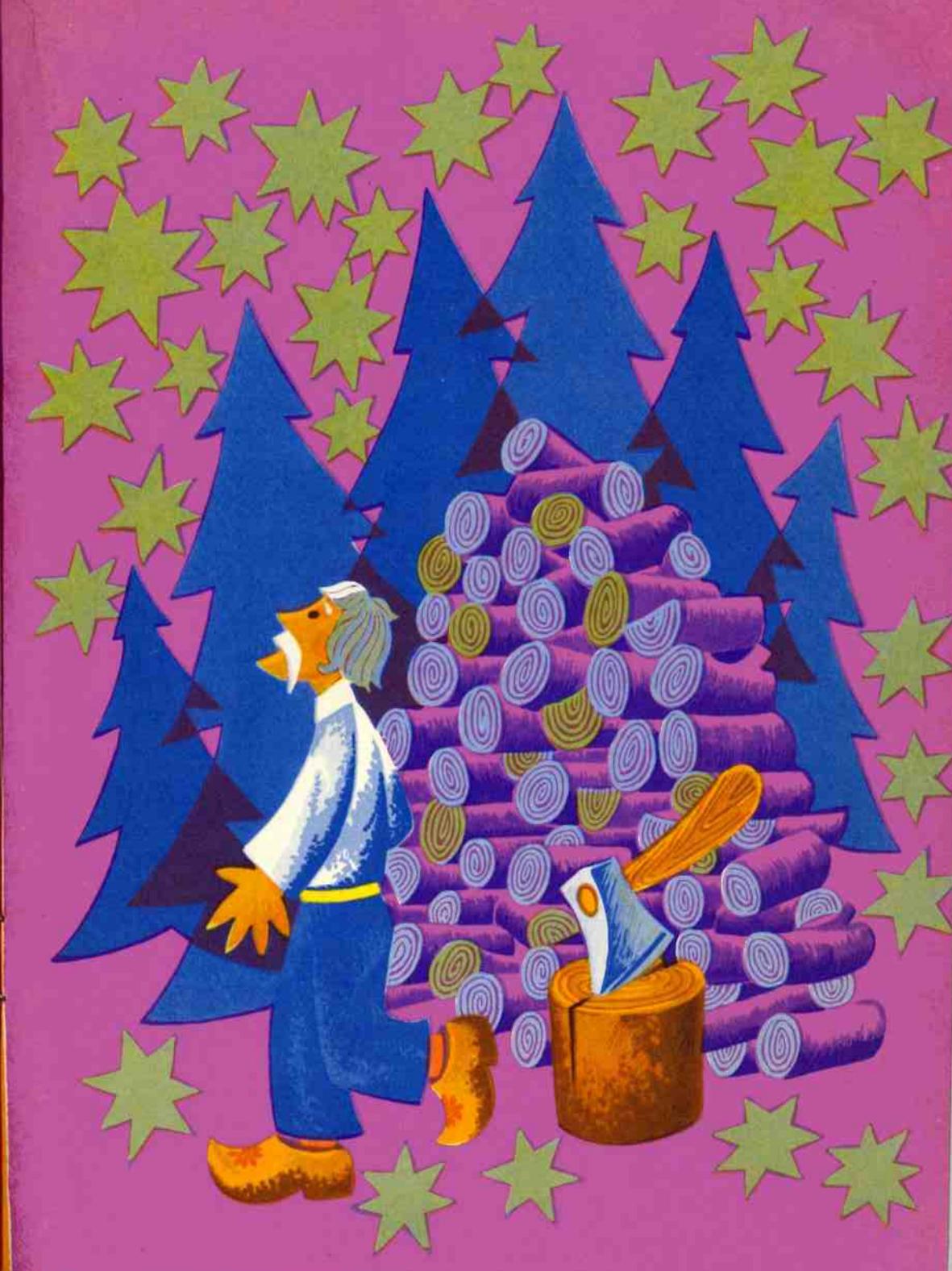
— Aš tave, vaikeli, vėjui pažadėjau.

— Kad pažadėjai — tekésiu.

Greit atėjo vėjas ir ją išsigabeno.

Pareina žmogus namo, pati klausia:

— O kur duktė?

— Išleidau už véjo.

Praėjus porai metų, išsiilgo tévas vyriausios dukters. Eina pas saulę į svečius. Kai nuéjo, buvo jau vakaras. Saulė sako jo dukteriai:

— Sumaišyk miltų, iškepk tévui blynų.
— Kad jau vakaras,— sako dukté,— kaip čia
dabar ugnj kursi?
O saulé sako:

— Nereikia ugnies, aš taip iškepsiu, tik pilk tešlą man ant galvos.

Toji supylė ant galvos tešlą, saulė tuoj blynus iškepė. Tėvas pasisvečiavės išėjo namo. Kai parėjo, buvo jau vakaras. Tuoj sako pačiai:

— Sumaišyk miltų, kepšim blynų.

— Ką tu, seni, prasimanei? Jau naktis, nei ugnies čia néra, nei nieko.

— Nereikia ugnies, aš moku taip iškepti. Pilk man ant galvos tešlą.

Pati suvertė jam ant galvos tešlą. Seniui aplipo ir plaukai, ir ausys, ir akys, ir burna. Tris dienas paskui vargšas turėjo pirty proustis.

Pagyvenės kelias dienas, išsiilgo jis antros dukters. Eina į svečius pas ménulį. Kai nuéjo, buvo jau vėl vakaras. Sako ménulis savo pačiai:

- Eik į rūsi, atnešk tévui medaus.
- Kaip aš eisiu į rūsi — taip tamsu.
- Tai nieko, aš pašviesiu.

Ménuljė uždėjo pirštą ant tvoros, ir jai buvo matyti rūsy kaip dieną. Atnešé duktę tévui medaus, jis ten gerai pasisvečiavo ir sugrižo namo. Tuoj sako pačiai:

- Eik į rūsi, atneši medaus.
- Ar tu paikas? Kaip aš eisiu, kad taip tamsu.
- Aš pažibinsiu.

Pati išėjo į rūsi, o jis, uždėjės pirštą ant tvoros, žibina. O rūsyje taip tamsu, taip tamsu.

Belipdama pati nuo kopėcių nusivertė, susikūlé galvą. Paréjusi aprékė senį, kvailiu išvadino.

Pabuvo dar kelias dienas, išsiilgo tévas jauniausios dukters. Eina pas véją į svečius. Ten duktė ir žentas dailiai ji priémė, gardžiai pavaishino. Paskui sako véjas savo pačiai:

— Troboj karšta, eisiu ant vandens truputį pasivažinéti. Paimk kailinius, nors paplaukiosim.

— Prigersim!

— Ką tu,— sako véjas,— tik mesk skrandą ant vandens!

Ji išmeté kailinius į upę. Abudu užšoko ant tos skrandos, véjas papūtė — nuvažiavo kaip su luotu.

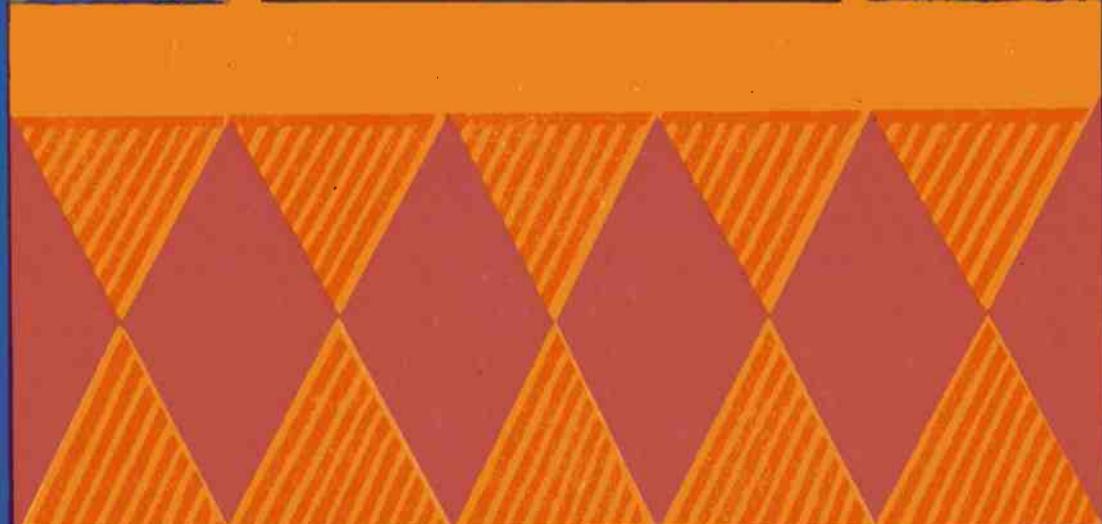
Paréjo senis namo, sako pačiai:

— Paimk kailinius. Troboj karšta — eisim ant upés pasivažinéti.

— Ar tu jau visai kvailioji? Juk nuskęsim,— sako pati.

— Nenuskësim. Aš mačiau, kaip mano žentas ant skrandos plaukiojo.

Tuoj paémė skrandą, nunešė ir įmeté į upę. Šoko abudu ant skrandos važiuoti. Skranda paskendo, o jie tik kojomis sumataškavo, ir tiek juos tematé.

IKIMOKYKLINIAM AMŽIUI

СОЛНЦЕ, МЕСЯЦ И ВЕТЕР

Литовская народная сказка

На литовском языке

Redaktorius J. Stakas Techn. redaktorius J. Dargis
Korektore A. Butbulytė Pasirabdyta spaudai 1970.XII.4.
Leidinio Nr. 6226. Tirazas 50 000 egz. Popierius
 $70 \times 90\% = 0,5$ pop. 1 = 1,17 sp. l; 2,6 leid. I. Spauda
„Vairdo“ spausdute Vilniuje, Strazdelio 1. Užsak.
Nr. 2996. Kaina 18 kpt.

7-6-1
105-70 V

V.LF
Sa 252

